

3. A két hónapos határidő meghosszabbításának megtagadása a munkavállalók védelme általános szintjének csökkentését jelenti-e — megsértve ezzel az 1999/70 irányelv 8. cikkének (3) bekezdését — a megfelelő határidőknek a 164/2004. sz. elnöki rendeletet megelőző hasonló jogszabályi rendelkezések által engedélyezett meghosszabbításához képest?

A Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Spanyolország) által 2010. június 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — David Montoya Medina kontra Fondo de Garantía Salarial és Universidad de Alicante

(C-273/10. sz. ügy)

(2010/C 221/41)

Az eljárás nyelve: spanyol

A kérdést előterjesztő bíróság

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Az alapeljárás felei

Felperes: David Montoya Medina

Alperesek: Fondo de Garantía Salarial és Universidad de Alicante

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Ellentétes-e az 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv[hez⁽¹⁾ mellékelt keretmegállapodás] 4. szakaszában foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével az olyan szabályozás, mint a Decreto 174/2002, de 15 de octubre, del Gobierno Valenciano, sobre Régimen y Retribuciones del Personal Docente e Investigador Contratado Laboral de las Universidades Públicas Valencianas y sobre Retribuciones Adicionales del Profesorado Universitario (a valenciai kormánynak a Valencia területén működő állami egyetemeken munkaszerződéssel foglalkoztatott oktatók és kutatók foglalkoztatásának rendjéről és díjazásáról, valamint az egyetemi tanárok kiegészítő juttatásairól szóló, 2002. október 15-i 174/2002 rendeletében) foglalt azon szabályozás, amely a doktori fokozattal rendelkező tanársegédek számára nem biztosítja a doktori fokozattal rendelkező szerződéses tanárokat egyébként megillető, szolgálati idő alapján járó juttatásokra, így például a háromévente járó juttatásokra való jogosultságot?

⁽¹⁾ Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv (HL L 175., 43. o.; magyar nyelvű kiadás 5. fejezet, 3. kötet, 368. o.)

2010. június 1-jén benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Magyar Köztársaság

(C-274/10. sz. ügy)

(2010/C 221/42)

Az eljárás nyelve: magyar

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: D. Triantafyllou és Simon B. D., meghatalmazott)

Alperes: Magyar Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Magyar Köztársaság nem teljesítette a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvből⁽¹⁾ eredő kötelezettségeit, mivel arra kötelezi azokat az adóalanyokat, akiknek az adóbevallásában valamely adómegállapítási időszakban az irányelv 183. cikke értelmében „különbözet” van, hogy a különbözetet vagy annak egy részét átvigyük a következő adómegállapítási időszakra, hacsak az adóalany meg nem fizette a szállítójának az adott vásárlás teljes összegét, és mivel e kötelezettség miatt egyes adóalanyok, akiknek az adóbevallásában rendszeresen szerepel „különbözet”, kénytelenek lehetnek az ilyen különbözetet több mint egy alkalommal átvinni a következő adómegállapítási időszakra;

— kötelezze a Magyar Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Jelen kereset tárgya az a magyar adójogi rendelkezés, mely szerint az adóalanyok az adó-megállapítási év végén csak annyiban igényelhetik vissza hozzáadottértékadó-különböztüket, amennyiben az meghaladja az általuk ténylegesen még ki nem fizetett ügyleteket terhelő hozzáadottértékadót (a továbbiakban: HÉA-t). A kifogásolt magyar szabályozás így azzal a következménnyel jár, hogy a különbözetnek a ki nem fizetett beszerzéseket terhelő HÉA összegének megfelelő része nem igényelhető vissza, hanem azt az adóalanyok tovább kell görgetnie a következő időszakra. Ha pedig az adó-megállapítási időszak végén megállapított HÉA-különbözet összege kisebb, vagy ugyanakkora, mint a ki nem fizetett beszerzéseket terhelő HÉA összege, akkor az adóalanyok a HÉA-különbözet egészét tovább kell görgetnie a következő időszakra. Ugyanígy kell eljárni a következő időszak végén is: a szabályozás ugyanis semmilyen módon nem korlátozza ezt a folyamatot az időben, azaz lehetővé teszi akár azt is, hogy a HÉA-különbözetet az adóalanyok vég nélkül tovább kelljen görgetnie.

A Bizottság nem vitatja, hogy a HÉA-különbözet átvitelét, illetve visszatérítését a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelv (a továbbiakban: irányelv) 183. Cikke tagállami döntési hatáskörbe utalja. Ezen hatáskörüket a tagállamok ugyanakkor csak a közös HÉA-rendszer egészének elvével, így különösen az adósemlegesség elvével összhangban gyakorolhatják. Az irányelv 183. Cikke, mely megengedi a tagállamok számára, hogy egyszer a következő időszakra vigyék át a HÉA-különbözetet, mint az adósemlegesség elvének teljes érvényesülését gátló szabály, szűken értelmezendő, s nem szolgálhat alapul az adósemlegesség elvével, illetve az adólevonási mechanizmus céljával ellentétes nemzeti jogszabályi rendelkezések elfogadásához.

Az adósemlegesség elve értelmében az adólevonási mechanizmus célja, hogy a vállalkozó teljes egészében mentesüljön a valamennyi gazdasági tevékenysége keretében fizetendő vagy megfizetett HÉA terhe alól. Ezen elv kizárja, hogy a tagállamok olyan feltételhez kössék a HÉA-különbözet visszatérítését, amely által terhet hárítanak az adóalanyokra, befolyásolják pénzügyi és likviditási helyzetüket, illetve kereskedelmi döntéseiket. A HÉA-különbözetnek a szóban forgó magyar szabályozás általi visszatartása azonban két okból is ilyen negatív hatással jár az adóalanyok számára.

Egyrészt azért, mert a levonható HÉA-nak a fizetendő HÉA-hoz viszonyított többlete az adóalany követelésének tekintendő, mely követelés kiegyenlítésének elhalasztása csökkenti a visszaigénylő adóalany profitlehetőségeit, likviditását, s így növeli üzleti kockázatát. Ezen adóalanyok az általa nyújtott termékértékesítések, illetve szolgáltatások után akkor is be kell fizetnie a HÉA-t, ha azokat nem fizették ki neki, viszont a számára nyújtott termékértékesítések, illetve szolgáltatások utáni HÉA-t csak akkor kaphatja vissza, ha ténylegesen kifizette azokat.

Másrészt a HÉA-különbözet visszatartása nemcsak a visszaigénylő pozícióban lévő adóalany számára, hanem az adózandó ügylet másik oldalán lévő adóalany számára, tehát az eladó számára is terhet jelent. A vevő likviditásának csökkenése révén növekszik ugyanis annak a kockázata, hogy nem, vagy csak jelentős késéssel fog hozzájutni a megvásárolt termék, illetve igénybe vett szolgáltatás ellenértékéhez, miközben neki ettől függetlenül be kell fizetnie az adott termékértékesítést, illetve szolgáltatásnyújtást terhelő HÉA-t.

A Bizottság szerint az, ha a szabályozás valamely terhet ró az adóalanyokra, nem egyensúlyozható ki újabb tehernek az adóalanyokra rovasával. A szabályozás egyensúlyát csak az teremti

heti meg, ha a befizető pozícióban az adóalanyra rótt terhet, azaz a befizetési kötelezettséget, a visszaigénylő pozícióban az adóalany azon lehetősége ellensúlyozza, hogy visszakaphatja a befizető pozícióban befizetett HÉA-t.

Végül a kifogásolt magyar szabályozás azáltal, hogy nem teszi lehetővé, hogy az adóalany a különbözetet legkésőbb a második adómegállapítási időszak végén visszakapja, megsérti az irányelv 183. cikkét, mely a HÉA-különbözetnek csak egyszeri, a „következő időszakra” való átvitelét teszi lehetővé. Sőt, a magyar szabályozás, mely egyébként a vevő likviditásának csökkentésével saját maga csökkentti annak a valószínűségét, hogy a visszatérítés bekövetkezzen, azt sem biztosítja, hogy az adóalany valaha is visszakapja a különbözetet. Ha ugyanis az adóalany úgy fejezi be a tevékenységét, hogy nem fizette ki minden beszerzését, mert fizetése képtelenné vált, a ki nem fizetett ügyleteket terhelő HÉA visszatérítésére nincs mód, így azt az állam végleg megtartja.

A fenti okokból kifolyólag a Bizottság tehát úgy véli, hogy a magyar jogalkotó túllépett a számára biztosított diszkrecionális jogkör határain és megsértette az irányelv 183. cikkét, amikor a HÉA-különbözet visszatérítésének feltételei vonatkozásában az adósemlegesség elvét sértő, s a különbözöt egymást követő többszöri átvitelét is lehetővé tevő szabályozást fogadott el.

(¹) A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerről; HL L 347., 1. o.

2010. június 9-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Portugál Köztársaság

(C-286/10. sz. ügy)

(2010/C 221/43)

Az eljárás nyelve: portugál

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: P. Guerra e Andrade és M. van Beek meghatalmazottak)

Alperes: Portugál Köztársaság